

И да си покажешъ
златната главица,
и да хвърлишъ зрънце
съ твоята ржчица.

ДЕТЕ

Ахъ, да хвърля зрънце,
то е тъй мъничко,
що не дойдешъ въ кжши
да ти давамъ всичко!

ПТИЧКА

Ой детенце златно,
всичко ми не трѣбва,
зрънцето, трохата
сж за мене хлѣба.

Съ тебъ да се затворя
въ кжши азъ не мога,
тъй е наредено,
тъй си е отъ Бога.

ДЕТЕ

Щомъ не можешъ, птичко,
то не е насила.
Искашъ ли водичка,
ако не си пила?

ПТИЧКА

Искамъ, протегни ми
малката ржчица,
охъ, каква е сладка
твоята водичка!

ДЕТЕ

Пий ми, да ми бждешъ
весела и здрава!

ПТИЧКА

А на тебе Господъ
нека всичко дава!

Дора Габе

ЕСЕНЕНЪ ДЪЖДЪ

Малъкъ облакъ се понесе
като гължбъ бѣлъ,
и премина съ тиха пѣсень
чистото небе.

Не видя той птица пойна
ни деца, ни смѣхъ —
бѣше пуста и спокойна
цѣлата земя.

Само въ жълти клони скрито,
селото стои,
и се моли, равнинитѣ
дъждъ да напои.

Чу го облака и тихо
загугука той,
и дойдоха като вихъръ
облачета рой.

Отъ небето чудна пѣсень
звѣнна изведнѣжъ,
и въ полята се понесе
есенния дъждъ.

А когато стихна вече —
всичко заблестѣ,
и къмъ селото далече
пѣеше дете.

Славчо Красинеки

